

Straffelovrådet finder, at de i denne gruppe foreliggende problemer i videst muligt omfang bør søges løst gennem de sociale myndigheders administration, og man kan tilslutte sig de synspunkter, der ligger bag den i betænkningen beskrevne udvikling i retspraksis. Det bemærkes herved, at udviklingen henimod en øget anvendelse af betingede domme vil medføre, at anklagemyndigheden stilles friere med hensyn til anvendelse af tiltalefrafald i disse sager.

(d) Vold.

På grundlag af kriminalstatistikken for 1969 har arbejdsgruppen opgjort, at de betingede domme for forsættelig vold har udgjort 8,6 pct. af samtlige voldsdomme, medens det tilsvarende tal for tyveri er 43,9 pct. Det er arbejdsgruppens opfattelse, at domstolene i langt videre omfang, end det nu er tilfældet, bør tage betinget dom i anvendelse i sager om forsættelig vold. Man fremhæver herved, at der med hensyn til voldsforbrydelser må tillægges straffetruslen en meget begrænset præventiv virkning, at der ikke har været nogen betydelig stigning i antallet af voldsforbrydelser, og at en praksis, som helt overvejende anvender korte ubetingede frihedsstraffe for vold, ikke giver mulighed for at tage hensyn til behov for alkoholistbehandling og anden forsorg.

Efter straffelovrådets opfattelse kan der ikke af de anførte tal drages nogen slutning om, hvorvidt betinget dom er anvendt i for ringe omfang i voldsager. Der foreligger således ingen oplysninger om, hvor mange sager og hvilke typer af sager man har afgjort med tiltalefrafald eller efter politivedtægten. Der mangler ligeledes oplysninger om gerningsmandens personlige forhold samt om grovheden af den vold, der er pådømt, og den situation, der har foranlediget volden.

Arbejdsgruppen har således ikke tilvejebragt et materiale, der kan danne grundlag for den konklusion, at betinget dom bør anvendes „i langt videre omfang, end det nu er tilfældet“, for så vidt angår sager om forsættelig vold, ligesom en mere almindelig forskning af denne særlige kriminalitet savnes. På den anden side finder man det velbegrundet, at arbejdsgruppen har henledt opmærksomheden på spørgsmålet om, hvor-

vidt der bør ske en vis udvikling i retning af flere betingede domme. Man kan formentlig kun få holdepunkter for udtalelser herom ved at gennemgå et materiale fra retspraksis. Ved en sådan undersøgelse måtte man bl. a. være opmærksom på det af arbejdsgruppen fremhævede spørgsmål om behovet for alkoholistbehandling og anden forsorg overfor de personer, som dømmes for vold. Det må erkendes, at en retspraksis, som i det helt overvejende antal tilfælde fører til korte ubetingede straffe under grænsen for prøveløsladelse, kan forspilde mange muligheder for at iværksætte forsorgsmæssige foranstaltninger af de typer, som i vidt omfang anvendes overfor berigelsesforbrydere.

(e) Strafudmåling.

Arbejdsgruppen giver udtryk for den opfattelse, at der i retspraksis anvendes unødigt lange strafudmålinger overfor recidivister. Til belysning heraf anføres en summarisk opgørelse over et materiale fra arbejdsgruppens landsundersøgelse, bestående af sager, i hvilke der er udmålt straffe mellem 1 og 2 år overfor recidivister. Det anslås, at den samlede strafmasse i denne gruppe ville blive formindsket med godt 25 pct., såfremt den gennemsnitlige straffetid havde været 1 års fængsel. Det nævnes endvidere, at ca. en trediedel af straffene mellem 1 og 2 år er udmålt for ren berigelseskriminalitet med hensyn til værdier under 5.000 kr. Arbejdsgruppen anfører endvidere i et kort referat 6 domme. Straffelovrådet har i et notat, der er optaget som bilag 3, givet nogle supplerende oplysninger om disse sager.

Straffelovrådet har drøftet, om der i sager mod recidivister i betydelig grad finder en strafskærpelse sted, som ikke er velbegrundet, og som man derfor bør søge at undgå. Spørgsmålet er vanskeligt at besvare, bl. a. fordi hverken arbejdsgruppen eller straffelovrådet, så lidt som de myndigheder, der er hørt over betænkningen, har haft tid til at foretage nærmere undersøgelser, ved hvilke de udmålte straffe for begyndere, 1. gangs- og 2. gangs-recidivister og vedvarende kriminelle sammenlignes. Det er derfor næppe muligt på det foreliggende grundlag at fremkomme med andet end ret almindeligt holdte synspunkter vedrørende det af arbejdsgruppen rejste spørgsmål.

Der er utvivlsomt i domstolenes alminde-